

Drodzy Czytelnicy,

w tym numerze przynosimy Wam wspaniałą wiadomość, mianowicie do końca roku szkolnego zostało już tylko **STO DNI!**

To znaczy, że bez weekendów musimy się uczyć dokładnie 70 dni - to 1680 godzin dni szkolnych, czyli przed nami ostatnie 30% roku szkolnego!!!

Mamy nadzieję, że ta wiadomość doda Wam otuchy na ostatniej prostej tego roku szkolnego. Życzymy wspaniałych ocen i do zobaczenia w następnym numerze! 😊

Mary Selery

celebby® - nie, to nie Paroniel!

Do wakacji zostało 100 dni!

Nie taki mrówkojad straszny

Ćwierć wieku w szkole - wywiad z Panią Małgorzatą Zajac

- **Ile lat pracuje Pani w szkole?**

W szkole pracuję równiutkie ćwierć wieku. Ile to będzie?
Przypominam, że wiek ma 100 lat 😊

- **Czy lubi Pani pracę nauczycielki? Dlaczego?**

Ktoś mądry powiedział, że jeśli człowiek lubi zajęcie, które wykonuje, to właściwie nie pracuje wcale. Zawodu nauczyciela nie traktuję jako pracy, a raczej jako możliwość obcowania z innymi ludźmi, rozmowy z nimi i sposobność do dzielenia się swoją wiedzą.

- **Co Pani uważa za swój największy sukces zawodowy?**

Kiedy zaczęła się pandemia i wszyscy musieliśmy nagle zmienić swoje przyzwyczajenia i zostać w domu, postanowiłam uporządkować swoje sukcesy zawodowe. Sporządziłam wtedy dość imponującą tabelkę z nazwiskami osób, które pod moim kierunkiem zostały finalistami czy laureatami konkursów. Te osiągnięcia są dla mnie ważne, ale za prawdziwy sukces uważam relacje z moimi obecnymi i dawnymi uczniami, którzy rozpoznają mnie na ulicy (nawet w maseczce), podchodzą i znajdują czas, żeby chociaż chwilę porozmawiać.

- **Jakie są wady a jakie zalety pracy nauczycielki?**

Staram się nie doszukiwać wad swojego zawodu. Kiedy ktoś mi mówi, że w dzisiejszych czasach trudno być nauczycielem, bo dzieci bywają leniwe i niegrzeczne, zawsze mówię, że w mojej szkole takich nie ma 😊. Chyba mam sporo szczęścia, że uczę sympatyczne klasy, które swoim zachowaniem nie utrudniają mi prowadzenia zajęć, a ich wyniki w nauce też nie są najgorsze.

- **Co Panią skłoniło do studiowania historii?**

Już jako mała dziewczynka podjęłam decyzję, że będę nauczycielką 😊 Ku ogromnemu niezadowoleniu mamy zakładałam dzienniki, sprawdzałam obecność i wpisywałam oceny. W tej chwili nie pamiętam, jakiego przedmiotu wtedy uczyłam, ale przed maturą dokonałam „przeгляdu” przedmiotów szkolnych i wahałam się między matematyką a historią. Ostatecznie zdecydowałam się na historię, ponieważ jestem niepoprawną gadułą, a o dziejach ludzkości można mówić w nieskończoność 😊

- **Z jakim historycznym bohaterem chciała by się Pani spotkać? Dlaczego akurat z tym?**

Kiedy mówimy „bohater historyczny”, to nasze myśli szybują do wybitnych polityków czy wynalazców. Próbowalam kogoś takiego wybrać, ale nie mogłam się zdecydować. Pomyślałam sobie, że gdyby była taka okazja, chciałabym porozmawiać z moją dawno już nieżyjącą babcią ze strony taty. Niedawno odkryłam nowe fakty z historii mojej rodziny i jest tam sporo niejasności, które ona mogłaby rozwiązać.

Ja już z moją babcią nie rozmawiam, ale Wy nie marnujcie okazji i zgłębiajcie dzieje swoich rodzin, póki żyją osoby, które wiele pamiętają.

- **Uczenie się historii wiąże się z zapamiętywaniem dużej ilości dat. Czy ma Pani sposób na ich zapamiętywanie? Mogłaby Pani zdradzić go uczniom?**

Począwszy od czwartej klasy, powtarzam uczniom, że nauka dat, to nie tylko zapamiętywanie ciągu liczb, który mniej lub bardziej przyda im się w dorosłym życiu, ale to przede wszystkim ćwiczenie mózgu. Jeśli wykonujemy je często, to z biegiem czasu daty „same wchodzą do głowy”. Być może w przyszłości nie przyda się wam data Wiosny Ludów, ale jeśli mózg nauczy się zapamiętywać liczby, to z łatwością zapamiętacie daty urodzin, imienin czy ważnych wydarzeń z życia bliskich Wam osób i nigdy nie zapomnicie o ich święcie.

- **Gdyby Pani mogła przenieść się w czasie, w jakim wieku chciałaby pani żyć?**

Każdy wiek miał swoje blaski, ale jednocześnie nie był wolny od problemów. Lata osiemdziesiąte XX wieku wspominam z nostalgią, bo to był czas, kiedy jedynym problemem była poprawa złej oceny, zanim mama się o niej dowiedziała 😊

- **Jeśli nie historia, jakiego przedmiotu chciałaby Pani uczyć?**

Może wyda się to dziwne, ale ja naprawdę uważam, że historia jest fascynująca i bardzo lubię jej nauczać. Mój kolejny przedmiot to WOS, który pozwala dobrze odnaleźć się w otaczającej rzeczywistości, a dzięki EDB mamy szansę na uratowanie swojego albo czyjegoś życia. Zajęcia z WDŻR pozwalają z większą życzliwością spojrzeć na siebie samego i swoich bliskich. Mając takie spektrum przydatnych życiowo przedmiotów nie chciałabym już niczego zmieniać.

- **Jak Pani spędza wolny od pracy czas?**

Przed pandemią wolny czas spędzałam z rodziną i przyjaciółmi, teraz godzinami potrafię rozmawiać z nimi przez telefon.

Co słyszeć w Mrowisku?

Z okazji Dnia Kobiet o walecznych kobietach

Przez setki lat kobiety miały mniej praw niż mężczyźni. Nie mogły głosować, nie mogły zarządzać swoim majątkiem i były całkowicie zależne od mężczyzn. Przez wiele lat nie miały dostępu do wyższego wykształcenia i pracy. Natomiast gdy to uzyskały, zarabiałały mniej i musiały sobie radzić w kiepskich warunkach.

W starożytnym Rzymie kobietom groziła kara śmierci za picie wina. Były tam bardziej niewolnicami niż obywatelkami. Mogły się kształcić a nawet uprawiać naukę ale tylko pod okiem mężczyzny.

Na przełomie dziewiętnastego i dwudziestego wieku w swoje ręce sprawę wzięły Sufrażystki. Działały one w Stanach Zjednoczonych i Wielkiej Brytanii. Za najważniejszy cel postawiły sobie wywalczenie prawa wyborczego dla kobiet. Żądały też prawa do aborcji i edukacji seksualnej. Od 1848 do 1865 roku ich działalność polegała na corocznych spotkaniach. W 1890 roku założyły Narodowy Amerykański Związek Sufrażystek, starały się wprowadzić prawo wyborcze dla kobiet w Stanach. Udało się im to, ponieważ w 1869 roku stan Wyoming je przyznał, niedługo po nim w 1870 Utah, a Colorado w 1893 roku. W całym kraju prawa wyborcze przyznano kobietom dopiero w 1920 roku. Zmieniono konstytucję, ale nie wszystkie stany ją uznały np. Missisipi uznało ją dopiero 18 sierpnia 1984 roku.

Brytyjka Emmeline Pankhurst była bardzo zaangażowana w walkę o prawa kobiet. Na wiecu w 1912 roku wypowiedziała się jasno na temat ich celu: "My, Sufrażystki mamy do spełnienia wielką misję- najważniejszą misję, jaką znał do tej pory świat. Polega ona na wyzwoleniu połowy rasy ludzkiej i ocaleniu w ten sposób rasy ludzkiej." Dwa lata później została aresztowana, kiedy wręczała królowi Jerzemu V petycję, w której kobiety domagały się przyznania im praw wyborczych. Pierwsza próba uzyskania ich odbyła się 1907, 4 tysiące osób próbowały dostać się do parlamentu, ale tylko 50 z nich dostało się do środka. Wszystkie poszły do więzienia. Sufrażystki robiły wszystko, żeby zwrócić na siebie uwagę opinii publicznej. Wyrzucały ulotki z wynajętego sterowca, organizowały manifestacje, pisały petycje, wybijały szyby w domach polityków, zrywały połączenia telefoniczne a nawet biły się. Winston Churchill, który uważał je za wariatki, został wychłostany szpicrutą przez jedną z nich, gdy przypadkowo na nią wpadł. Premiera Herberta Asquitha spotkały na polu golfowym, obezwładniły i rozebrały do naga. Najbardziej poświęciła się Emily Davidson,

która rzuciła się pod królewskiego konia w czasie derbów w 1913 roku, żeby wyrazić protest. Po tym wydarzeniu żyła jeszcze przez cztery dni z ciężkimi obrażeniami. Władze wykorzystały to wydarzenie, mówiąc że tylko niespełna rozumna kobieta mogła to zrobić. Jednak hasło: "Nie damy się wariatkom" nie zadziało i protesty nie ustały. Ostatecznie konserwatywni Brytyjczycy ugięli się przed kobietami.

W Polsce sytuacja wyglądała nieco inaczej, ponieważ bojowniczką Polskiej Partii Socjalistycznej wzięły udział w zamachu na pociąg, przemycały broń, materiały wybuchowe, ulotki a po wybuchu I wojny światowej stanęły do walki jako żołnierze. Polki uzyskały prawo wyborcze w listopadzie 1918 roku.

Do dzisiaj kobiety muszą walczyć o niektóre ze swoich praw. W ostatnich miesiącach kobiety wychodziły na ulice w całej Polsce, żeby wziąć udział w demonstracjach. Może kiedyś na świecie zapanuje całkowite równouprawnienie, a może kobiety już do końca będą walczyć.

Maja Tylutki

Jak uniknąć kwiecistego faux pas?

Które kwiaty wyrażają więcej niż słowa? Jak opisać swoje uczucia skromnym podarunkiem? Znajdź idealne kwiaty dla każdej kobiety z okazji jej święta!

Znaczenie Kwiatów

Frezja

Idealnym prezentem wyrażającym szacunek, uznanie i radość jest frezja. Dodatkowo kwiat ten uznaje się jako zaproszenie do flirtu.

Żonkil

Jeśli chcesz jednak wyrazić zazdrość lub miłość bez wzajemności, perfekcyjnym upominkiem będzie żółty żonkil.

Konwalia

Jest to kwiat symbolizujący nieśmiałość i delikatność. W dodatku wręcza się go osobom uznawanym za ładne.

Ciekawostka:

Konwalia zawiera właściwości zarówno lecznicze jak i trujące.

Bratek

Jeżeli chcemy przekazać, że pamiętamy o danej osobie - bratki są doskonałym wyborem. Oznaczają również, że zależy nam na naszej znajomości. Dodatkowo podarowanie tych kwiatów oznacza nadzieję na odwzajemnioną pamięć.

Hiacynt

Sam w sobie, hiacynt oznacza przykrość wywołaną zachowaniem bliskiej osoby. Lecz kolor nadaje mu inne znaczenie. Biały jest wyrazem sympatii, niebieski to stałość w uczuciach

, żółty szczęście, a fioletowy, w zależności od sytuacji oznacza „przebacz, bo źle poczyniłem i jest mi przykro”, albo „kochaj mnie mocniej”.

Cyklamen

Choć cyklamen jest piękny, to w symbolice kwiatów przypisuje mu się odmienne znaczenie. Podarowanie tej rośliny przez zakochanych oznacza ostateczne rozstanie, bez szans na zgodę. Warto więc uważać przy wyborze tych kwiatów.

Goździk

Podobnie jak w przypadku hiacyncu, kwiat ten ma różne znaczenie w zależności od koloru. Czerwony oznacza podziw, za to żółty już pogardę. Biały to niewinność, a różowy symbolizuje wieczną pamięć o obdarowanej osobie.

Niezapominajka

Zgodnie z nazwą niezapominajki wręczamy, gdy chcemy by ktoś nigdy o nas nie zapomniał. Oznacza również pragnienie postawienie następnego kroku, niekoniecznie związanego z miłością - np. stworzenia nowej przyjaźni.

Irys

Kwiat ten symbolizuje zaufanie, lecz jeżeli otrzymamy go w kolorze niebieskim, oznacza oziębłość. Natomiast jeśli otrzymamy fioletowego irysa, to oznaka, że ktoś już o nas nie pamięta.

Tulipan

Przy wyborze tulipanów warto zwrócić uwagę na ich kolor. Czerwony kwiat jest wyrazem szczerzej i prawdziwej miłości, zaś żółty oznacza miłość skazaną na porażkę i bez perspektyw na przyszłość. Tulipany w mieszanej wersji kolorystycznej mają odmienne znaczenia, ale ten temat zgłębimy przyglądając się znaczeniom kolorów kwiatów.

Chryzantema

Mimo, że chryzantemy kojarzą nam się ze smutkiem i żałobą, ich symbolika jest zupełnie inna. Czerwona oznacza miłość, różowa oddanie, a żółta pamięć o ukochanej osobie.

Fiołek

Fiołki są symbolem miłości i radości, lecz oznaczają również smutek z powodu zapomnienia przez bliską nam osobę. Znaczenie zależy od rodzaju tego kwiatu - fiołki wonne i alpejskie symbolizują żal.

Róża

Czerwona róża oznacza miłość niczym nie zmaconą. Osoba obdarowana może być pewna, że osoba od której dostała ten prezent, będzie ją kochać aż do śmierci i nigdy o niej nie zapomni.

Żółte róże symbolizują zazdrość, wredność, złe uczucia. Staramy się nie wręczać kwiatów o tym kolorze, by nie wzbudzić u drugiej osoby negatywnych emocji.

Pomarańczowa może wyrażać zdradę, ale może być również symbolem pożądania.

Niebieska róża wyraża natomiast wierność.

Znaczenie Kolorystyki Kwiatów

Biel

Białe kwiaty stanowią ozdobę przy różnych uroczystościach - np. ślubach bądź komuniach. Biel oznacza czystość, elegancję, niewinność, szczerść, wierność i mądrość. Biały bukiet wręcza się, kiedy chcemy wyrazić szacunek, wdzięk i piękno kobiety.

Kwiaty występujące w tym kolorze: konwalia, frezja, lilia, kalia, narcyz, stokrotka, rumianek, orchidea, magnolia, róża, tulipan, margaretka, przebiśnieg.

Róż

Różowy bukiet wręczamy, gdy chcemy podkreślić urok, wdzięk, piękno oraz by wyrazić podziw obdarowanej osobie. Różowy symbolizuje kobiecość, delikatność, romantyczność, czy młodość. Różowe kwiaty mogą świetnie zastąpić te w kolorze czerwonym czy żółtym, ponieważ zachowują równowagę pomiędzy przyjaźnią, a miłością. Kwiaty w tym kolorze będą wspaniałym pomysłem dla krewnych i przyjaciół, bo barwa ta symbolizuje też wdzięczność i troskę.

Różowe kwiaty: róża, gerbera, goździk, eustoma, kwiat wiśni, alstremeria, onętek, lak wonny, stokrotka, lilia, storczyk, cyklamen, piwonia, lwia paszcza, naparstnica, mieczyk, hortensja, dalia, magnolia

Fiolet

Fioletowy posiada zarówno negatywne jak i pozytywne znaczenie. Kiedyś uznawany był za kolor związany ze smutkiem i żałobą. Miał też znaczenie sakralne. Dziś kojarzymy go z

bogactwem i elegancją. Fioletowe kwiaty wręczają się osobom wyjątkowym, dla których możemy wiele poświęcić. Barwa ta oznacza również relaks.

Kwiaty w tym kolorze: lawenda, irys, aster, bez, krokus, fiołek, hiacynt, bratek, orlik, łubin, storczyk, sasanka, groszek pachnący

Żółć

Kolor ten ma wiele znaczeń, możemy je podzielić na negatywne i pozytywne. Obecnie kwiaty w tym kolorze są kojarzone z symbolem przyjaźni, szczęścia i radości. Jednakże kolor ten w kwiatkach symbolizuje zdradę, zazdrość, niewierność, nienawiść, złość czy tchórzliwość. Więc nie należy dawać kwiatów w tym kolorze, a jeśli bardzo chcemy, należy dołączyć liścik, dlaczego wybraliśmy właśnie ten kolor.

Kwiaty w tym kolorze: żonkil, słonecznik, jaskier, koreanka, frezja, tulipan, róża.

Czerwień

Barwa ta jest silnie związana ze sferą uczuć i serca, dlatego uważana jest za kolor miłości oraz namiętności. Bukiet czerwonych kwiatów jest oznaką ogromnego zainteresowania, gorących uczuć i nieustających uczuć do drugiej osoby. Oprócz pożądania i namiętności, kolor ten symbolizuje również siłę, odwagę, piękno i życie. W zależności od gatunku kwiatu może mieć inne znaczenie. Czerwona róża lub tulipan są niczym wyznacznik miłości. Goździk oznacza silną, lecz niespełnioną namiętność, a maki niosą ze sobą wsparcie i pocieszenie.

Kwiaty występujące w tym kolorze: róże, tulipany, goździki, gerbery, amarylis, gladiola, mak, hibiskus, azalia, dalia, cynia, anturium, gwiazda betlejemska.

Błękit

Niebieski symbolizuje czystość, świeżość, wierność i pokój. Kwiaty w tym kolorze najlepiej wybrać gdy chcemy wyrazić nasze zaangażowanie, zaufanie. To wspaniały prezent dla przyjaciela, ponieważ kolor ten zaakcentuje nasze przywiązanie, sympatię do drugiej osoby i zażyłość, jaką do niej czujemy. Kolor ten uspokaja i łagodzi zmartwienia. Dlatego będzie to doskonały prezent dla osoby chorej, która potrzebuje chwilę odpocząć i przestać wszystkim się zamartwiać.

Kwiaty w tym kolorze: hortensja, chaber, niezapominajka, storczyk, ostróżka, szafirek, przylaszczka, rozwar wielokwiatowy, dzwonek okrągłolistny.

Zieleń

Kolor ten symbolizuje szczęście i nadzieję, ale również kompromis, ale przede wszystkim nieśmiertelną przyjaźń lub miłość. W naszej kulturze niestety nie ma zwyczaju obdarowywania nikogo zielonymi kwiatami. Możliwe, że wydają nam się monotonne. Zielona łądyga, liść i jeszcze kwiat. Czy to nie brzmi nudno? Może i tak, ale mimo wszystko warto przełamać ten stereotyp i wręczyć takie kwiaty osobie, która nie ma nadziei na lepsze jutro.

Pomarańcz

To ciepła barwa, więc fakt, że kolor ten oznacza radość zabawę i humor nie jest zadziwiający. Kolorowi pomarańczowemu przypisujemy młodość, kreatywność, fantazję i entuzjazm. Obdarowanie pomarańczowymi kwiatami oznacza stan pomiędzy przyjaźnią, a miłością, ponieważ ta barwa jest mieszanką kolorów o tej symbolice (żółci i czerwieni).

Kwiaty w tym kolorze: gerbera, kalia, gazania, aksamitka, lilia, miechunka, strelcja, nagietek.

Milena Głuch i Inga Zając

Ludzie z pasją

„Solo i w zespole” – wywiad z Ewą Rams z klasy 7c

- Ile lat grasz na skrzypcach?

Na skrzypcach gram 7 lat.

- Chodzisz do jakiejś szkoły czy uczysz się na własną rękę?

Tak, chodzę. Skończyłam szkołę muzyczną I stopnia imienia Janiny Garści w Chrzanowie, a aktualnie uczęszczam do szkoły muzycznej II stopnia imienia Władysława Żeleńskiego w Krakowie.

- Skąd wziął się pomysł, abyś grała właśnie na skrzypcach, a nie na jakimś innym instrumencie?

Taki instrument wybrali mi nauczyciele, kierując się moimi predyspozycjami muzycznymi. A pomysł, bym szła na egzamin wstępny do szkoły, podsunęła moja babcia.

- Czy kiedykolwiek brałaś udział w konkursach związanych z skrzypcami? Jeśli tak, w jakich?

Tak, wiele razy brałam udział w konkursach. Zarówno jako solistka jak i w zespole.

- Ile czasu poświęcasz, żeby nauczyć się utworu?

To zależy od trudności utworu. Jednego nauczę się szybciej, a nad drugim spędzę więcej czasu.

- Ile czasu zajmuje Ci gra na skrzypcach tygodniowo?

Zależy, lecz próbuję ćwiczyć codziennie około godzinę.

- Z jakiego osiągnięcia jesteś najbardziej dumna?

Najbardziej jestem zadowolona z przesłuchań CEA, na które nauczyciel wybierał tylko jedną osobę ze skrzypiec, która będzie reprezentowała szkołę. Udało mi się wtedy zdobyć 23,5/25 punktów.

- W jakim zespole grasz? Czy wolisz występować solo czy w zespole?

W II stopniu zespół/orkiestra jest dopiero od 2 klasy. W I grałam w kwintecie fortepianowym, w którego skład wchodziły 3 skrzypaczki (gdzie grałam I skrzypce), 1 wiolonczelistka i 1 pianistka. Rok później grałam w kwartecie fortepianowym, gdzie również grałam jako I skrzypce. Lubię występować solo jak i w zespole.

- Czy stresujesz się przed występem? Jak sobie z tym radzisz?

Oczywiście, zawsze się stresuję, ale gdy wejdę na scenę, to już zapominam o

nim i maksymalnie skupiam się na tym, by zagrać wszystko od serca.

- Jakiej muzyki lubisz słuchać?

Moim ulubionym gatunkiem muzycznym jest k-pop, a ulubionym zespołem BTS.

- Myślałaś już, kim chcesz zostać w przyszłości? Czy jest to coś powiązanego z muzyką?

Przyznam szczerze, że nie myślałam o tym.

Światowe bohaterki

Z okazji Dnia Kobiet chciałabym przedstawić Wam kilka niezwykłych osobowości oczywiście płci żeńskiej, które zasłynęły na całym świecie ze swoich osiągnięć.

Ada Lovelace kobieta, która zasłynęła w dziedzinie królowej nauk, czyli matematyce. Kiedy Ada wybrała się na bal, poznała tam mrukliwego starego matematyka, Charlesa Babbage'a. Dzięki poradom, jakich udzielił jej przyjaciel, napisała pierwszy program komputerowy w historii.

Urodzona 10 grudnia 1815, zmarła 27 listopada 1852.

WIELKA BRYTANIA

Astrid Lindgren autorka ponadczasowych książek dla dzieci, takich jak: „PippiLangstrumpf” czy „Bracia Lwie Serce”. Astrid miała jednego starszego brata i dwie siostry. Urodziła się w starym, czerwonym domu otoczonym jabłonią, jako drugie dziecko zamożnego rolnika.

Urodzona 14 listopada 1907, zmarła 28 stycznia 2002.

SZWECJA

Brenda Chapman wspaniała reżyserka, która wyreżyserowała wiele bardzo znanych filmów animowanych, m.in. „Merida Waleczna”, „Księżę Egiptu”, „Piękna i Bestia”, „Król lew” czy bardzo znany „Odlot”. W 1998 roku stała się pierwszą kobietą, która wyreżyserowała film animowany dla dużego studia DreamWorks Animation - „The Prince of Egypt”.

Urodzona 1 listopada 1962.

STANY ZJEDNOCZONE

Coco Chanel jej najpopularniejszym projektem była klasyczna sukienka zwana małą czarną. Dzięki Coco barwa kojarzona dotychczas z pogrzebem zyskała wieczorowy elegancki charakter. Fasony wielu współczesnych ubrań wzorowane są na pomysłach Coco Chanel, projektantki, która zaczynała od szycia lalek ubranek ze skrawków czarno-białych habitów.

Urodzona 19 sierpnia 1883,

zmarła 10 stycznia 1971

FRANCJA

Elżbieta I przeszła długą drogę, zanim została królową. Jako dziecko została porzucona przez ojca, który uważał, że następcą tronu może zostać tylko mężczyzna. Nie posiadał się z radości, gdy jego nowa żona urodziła chłopca, Edwarda. Po śmierci króla tron przejął zaledwie dziewięcioletni Edward. Kilka lat później on także zachorował i zmarł, a wówczas na tronie zasiadła jego siostra Maria. Uważała, że Elżbieta spiskuje przeciwko niej, więc uwięziła ją w londyńskiej twierdzy Tower. Pewnego dnia do jej celi wpadli strażnicy.

-Królowa nie żyje-oznajmili, padając na kolana. I tak oto w jednej chwili więźniarka została nową monarchinią.

Urodzona 7 września 1533, zmarła 24 marca 1603

WIELKA BRYTANIA

Irena Sendlerowa
dzielna i odważna
bohaterka wojenna,
która w czasie wojny
ocaliła przed nazistami
tysiące dzieci. Ojciec
Ireny był dzielnym
lekarzem. Mógł trzymać
się z daleka od chorych
pacjentów i nie narażać
swojego zdrowia, ale
postanowił się nimi
zajmować, aż wreszcie
sam zachorował. Przed
śmiercią powiedział
córce:

-Irenko, jeśli zobaczysz tonącego, musisz wskoczyć do wody i próbować go ocalić.

Irena wzięła sobie te słowa do serca i gdy naziści zaczęli prześladować Żydów, pomagała żydowskim rodzinom ocalić ich dzieci. Nadawała im chrześcijańskie imiona i wyszukiwała chrześcijańskie rodziny, które mogły je bezpiecznie przechować. Ich prawdziwe i nowe imiona zapisywała na skrawkach papieru i chowała do stoików po dżemie, które następnie zakopywała pod wielkim drzewem w ogrodzie znajomych. Młodsze dzieci czasem płakały, gdy Irena odbierała je rodzicom. Żeby zmylić niemieckich strażników i zagłuszyć hałas, Irena wyszkoliła psa, który szczekał na jej polecenie. Ukrywała dzieci w workach, torbach z ubraniami, kartonach, a nawet w trumnach. W ciągu zaledwie trzech miesięcy ocaliła dwa i pół tysiąca dzieci!

Urodzona 15 lutego 1910, zmarła 12 maja 2008

POLSKA

Maria Skłodowska-Curie utalentowana fizyczka i chemiczka, która za swoje osiągnięcia zdobyła dwukrotnie Nagrodę Nobla. Marię fascynowały metale i magnesy. Odkryła, że niektóre minerały są radioaktywne, silnie promieniują i świecą w ciemności. Maria podpalała je, rozpuszczała, filtrowała i całymi nocami obserwowała, jak jaśnieją. Dziś za pomocą promieniowania leczy się wiele chorób, choć ten proces jest także bardzo niebezpieczny. Pierre'a, męża Marii, tak zaciekały jej doświadczenia, że postanowił porzucić na ich rzecz własne prace badawcze nad właściwościami kryształów. Razem odkryli dwa nowe pierwiastki promieniotwórcze: polon i rad. Za swoją pracę Maria mogła zarobić istną

Francuski Mentalista¹

Nie wiem jak wy, ale ja nigdy wcześniej nie słyszałam o serii książek o Arsenie Lupin autorstwa Maurice'a Leblanca. Powieści te były inspiracją do jednej z nowszych produkcji Netflix'a. Serial „Lupin” niezwykle szybko zdobył grono oddanych fanów, którzy czekają z niecierpliwością na drugi sezon.

Serial ujrzał światło dzienne 08.01.2021r. i liczy 5 odcinków. Opowiada on o Assenie Diop, Francuzie, któremu tak bardzo podoba się książka o Lupinie otrzymana w młodości, że postanawia wcielić ją w swoje życie.

Akcja serialu rozgrywa się w stolicy Francji, w Paryżu, w obecnych czasach.

Razem z głównym bohaterem przeżywamy wiele niesamowitych przygód, a fanom filmów kryminalnych też powinien przypaść do gustu.

Aktorzy występujący w tej produkcji to między innymi: Omar Sy, ShirineBoutella, LudivineSagnier, ClotideHesme, FargassAssande, AntoineGouy, Vincent Londez, Herve Pierre, Nicole Garcia czy SouufianeGuerrab.

Wyreżyserowany został przez Louisa Leterrir i Marcela Said.

Serial ten zalicza się zarówno do dreszczowca, kryminału i dramatu, więc każdy znajdzie w nim coś, co mu się spodoba.

Polecam obejrzeć każdemu, kto ma choćby chwilę wolnego czasu, bo warto.

¹Mentalista -osoba obdarzona przenikliwością; posługuje się hipnozą i/lub sugestią; zdolna do manipulowania ludzkimi myślami i zachowaniami.

Milena Głuch

Zaczytane mróweczki

„Czerwoni niczym świt”

Ciekawą propozycją na długie zimowe wieczory jest cykl książek niezwykle młodej, lecz utalentowanej Victorii Aveyard – **„Czerwona królowa”**. Jedyna w swoim rodzaju historia, która na pozór wydaje się przeciętna i konwencjonalna.

Victoria Aveyard to aktualnie 30-letnia kobieta, która w momencie wydania pierwszego tomu miała zaledwie 25 lat. „Czerwona królowa” okazała się nad wyraz

Udanym debiutem autorki. Victoria ukończyła program scenariuszowy na Uniwersytecie Południowym w Kalifornii, współpracowała również z firmą Sony Pictures, czego owocem stał się scenariusz specjalny „Eternal”. Często mówiła: "Traktuję swoją pracę jako powód, by czytać dużo książek i oglądać jeszcze więcej filmów".

Świat głównej bohaterki – Mare Barrow – jest podzielony ze względu na kolor krwi. Srebrni posiadający nadprzyrodzone zdolności stanowią arystokrację pogardzającą Czerwonymi, czyli zwykłymi ludźmi. Gdy siedemnastoletnia Mare dowiaduje się, że pomimo swojego czerwonego koloru krwi posiada umiejętności przypisane Srebrnym, nie ma wyboru i zostaje wmieszana w intrygi Króla Tiberiusa i jego żony Elane, którzy próbują zatuszować jej pochodzenie. Dziewczyna jednak nie zapomina o rodzinie i dołącza do Szkarłatnej Gwardii walczącej o prawa Czerwonych, chcąc w ten sposób pomścić swojego brata. „Czerwona Królowa” to seria powieści fantasy przeznaczonej dla młodzieży i młodych dorosłych. Seria zawiera również dodatkowe opowiadania zebrane w całość jako „BrokenThrone”. Książka nie została jeszcze przetłumaczona na język polski.

Mróweczki tworzą

Mistrzynie tworzenia problemów 3

Tykanie zegara zachęcało mnie do rozmyślań. Nie mogłam zasnąć pomimo już dosyć późnej pory. Ogarniał mnie niepokój podsycany przez podejrzaną ciszę na zewnątrz. Słyszeć było jedynie mój zegar i powiewy wciąż zimnego, lecz wiosennego wiatru. Gdybym wtedy wiedziała, że mój niepokój zwiastował tragedię z pewnością nie zasnęłabym tej nocy.

Lekkie i niewinne promyki wdzierające się do mojego pokoju zapowiadały wspaniały dzień. Zeszłam na śniadanie, gdzie czekała Weronika, tym razem bez towarzyszącego jej zazwyczaj złośliwego uśmiechu. Wyglądała wręcz smutno i trochę ponuro, co do niej całkowicie nie pasowało. Nie przejęłam się tym zbyt i włączyłam poranne wiadomości lokalne. Cekał mnie nie lada wstrząs, gdy wyświetliło się zdjęcie Michała tuż nad tytułem „Śmiertelny wypadek na S1”.

Nie mogłam uwierzyć własnym oczom, gdy pojawiły się wizerunki również jego rodziców. Nie dotarły do mnie żadne słowa z opisu wypadku. To było niemożliwe. Mój jedyny przyjaciel nie mógł być martwy. Wybiegłam z kuchni i od razu rzuciłam się na łóżko. Później już tylko płakałam, płakałam i płakałam przez wiele godzin.

Gdy wyschły wszystkie łzy, nadeszła całkowita pustka. Nic nie mogło wypełnić tak wielkiej dziury w sercu. Nie mogłam uwierzyć, że już nigdy nie ujrzę jego uśmiechu, nigdy nie usłyszę jego dobrej rady, nigdy mnie już nie pocieszy. Zostałam całkiem sama.

Pierwszą osobą, która weszła do mojego pokoju, była, o dziwo, Weronika. Już miałam wykrzyknąć jej w twarz, żeby darowała sobie nieznośne komentarze, ale uciszyła mnie jednym gestem. Podeszła do mnie i ku mojemu zdziwieniu przytuliła: -Wiem jak to jest i ty nie zostaniesz sama jak ja- zamurowało mnie, ale pozwoliłam jej zamknąć mnie w objęciach.

Tak minęło kilka najbliższych dni a Weronika nie odstępowała mnie na krok, lecz jednak ciągle milczała. Pozwalała mi wszystko przemyśleć i czekała, aż będę potrzebowała pocieszenia. Gdy nadszedł ten dzień, opowiedziała mi swoją historię.

Słuchałam uważnie, lecz z coraz większą zgrozą. Opowiedziała mi o tragicznej śmierci swojej siostry, o tym jak była sama ze swoją stratą i nikt nie wiedział, jak jej pomóc, choć wystarczyłoby jedynie ramię, na które mogłaby wylać swoje żale. Wyjaśniła też, że pastwiła się nade mną, bo przypominałam jej dziewczynkę. Następnie znów pograżyłyśmy się w ciszy. Okazało się, że mój największy wróg stał się jedynym przyjacielem trzymającym mnie przed upadkiem prosto w bezdenną przepaść rozpacz.

Inga Zajac

Kopiowanie, powielanie oraz rozpowszechnianie dopuszczone są wyłącznie za zgodą całej redakcji.

Adres redakcji: ul. Kard. St. Wyszyńskiego 19

Wydawca: Publiczne Gimnazjum nr 2 przy Zespole Szkół nr 2 w Chrzanowie

Skład zespołu redakcyjnego: Maria „Mary” Bogdał, Zosia Bąk, Krzysztof „Hyper” Majewski, Maja Tylutki, Wiktoria Synarecka, Ewa Rams, Inga Zając, Izabela Korzonek, Milena Głuch, Piotr Górniak, Henryk Głuch, Bartosz Kruk

Opiekun redakcji:

Mgr Anita Zielińska

